

BÁGER GUSZTÁV

Álmok, szobák, nappalok

A szoba, amiben felébred. Indul az ajtó felé, hogy a másik szobába lépjen. Az ajtó zárva. A ház, ami sötétedésig üzemel. A naplemente lebontja. Új helyen nem tud mit kezdeni az ébredéssel. Mire este lesz, egy másik szobába költözik át. Fogja a holmiját és egy nagy dobozba pakolja. Sötétedni kezd. Már rég elment innen, akkor miért tartózkodik mégis itt. Hogyan láthatja megint a nappalt, a tájat, amit egy másik szobából vett szemügyre egyszer. Fél elhagyni a holmiját. Viszi a csomagmegőrzőbe. A cédulát erősen szorítja. Jut eszébe, a pizsama-felsőn zsebek is vannak. Aztán erőnek erejével kigondolja magát az egészről. A házának nem ott van az ajtaja, ahol korábban bement. Kőművesek jönnek, bontják a falat a felújított részeken. Bizonyára édesanyja küldte őket. Bánja fene, rájuk hagyja. Óceáná duzzad egy cseppnyi mozzanat.

Andante

Az emberélet útjának felén, egy hideg hajnalon, ajtómon kopog a szomszéd zongorahangoló. Ne haragudjak, a továbbiakban nem szeretné elszenvadni hamis etűdjeimet. *Ingyen megcsinálom, szépen kérem, engedje meg!* Beengedem. Kezében kis táska. Leül, kipakol. Ágas nyelű hangolókulcs és tizenhárom hangvilla. Álmosan mordul a fedél. Én a konyhába csoszogok, összecsavarom a kávéfőzőt. Lassú kotyogás mellé hallom: nyolcadokat billentget. A „kamarahang” megvan, ismerős. Tálcán viszem a kávé, minden nélkül, ahogy kéri. *Hallja a különbséget? – kacsint – kinek füle van a hallásra, hallja.* Kávé egy hajtásra, s már kvinteket tapogat. Belém ötlék ekkor: az összhang a zene kvintesszenciája. Szomszédom hozzáteszi: a teremtés a harmónia. Délelőtt tíz óra, valahol messze misére harangoznak. *Dó, mi, szó. Lá, dó, mi. A megtisztulás akkordjai, szent hármashangzatok.* Rejtélyes mosollyal fordul felém: *Na most próbálja ki! A zongoraszék megnyikordul súlyom alatt. A hangzó fény időt teremt: Mozart C-dúr concertója kering a térben. Szomszédom elégedetten bólogat.*

Inga

MICHEL BUTOR VARIÁCIÓK

Kezdetét veszi a vég, s a mindenség részekre szakad.
Az ember elindul egy vonattal,
elképzeli, hogy megérkezik, lepakolja a cuccát,
találkozik a megbeszélte célszeméllyel.
Majd nem is gondolja tovább.
Lesz, ahogy lesz. Hiszen szabad.

Mióta a befejezés áll a középpontban,
a kezdet mélyen hallgat.
Pedig nagyon akar utazni. A tervei jók.
Nagy fordulat előtt áll, azt hiszi.
Új életet akar kezdeni.
Ez a megfelelő pillanat.

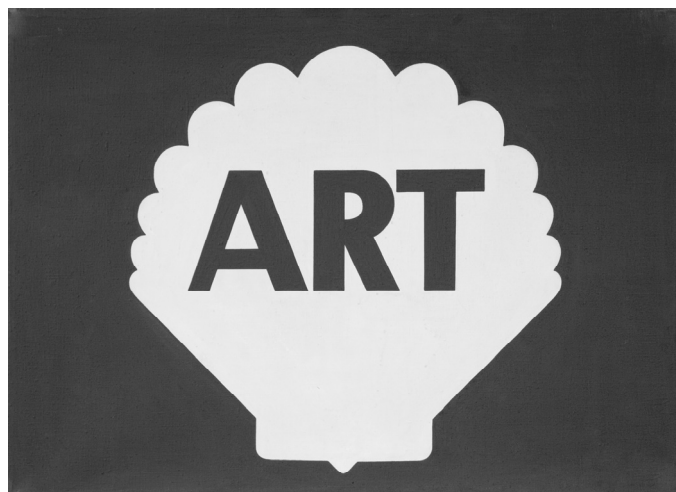
A vég az ünnepelt hős, mióta nincs igazi kezdet.
Belefog az utazásba, elbólint,
s mire felébred, aggályokkal terhes a fülke.
Sapkás parasztok, föld-, és silószagú lányok,
színes bőrű, vidám diákok s egy vasutas,
ki már halálra unta az utazást.

Mióta nincs befejezés, elmenőben a kezdet.
Alig várja, hogy visszatérjen.
Nem tudott disztíngválni
– ahogy régi énje mondaná.
Aztán megérkezik,
s az első ellenvonattal rögtön hazahúz.

Táncoló székek

Kálnoky Lászlónak

Okvetlenül hajóra kellett szállnom, mert egy hajós regény kellős közepén tartottam. Semmi más nem indokolta, hogy kockáztassam az életemet, csakis a könyvem. Nem elég? S ott a viharban, a habok között, egy szombat éjszaka, amíg más a panelben nyugodtan alszik, én kiadtam magamból mindent. Valóban úgy nézett ki, végem. Annyit hánytam, mint egy oroszlán vagy egy víziló. A tengeri betegség nem elég, az ordas félelem is ott szűkölt, nyüszített lelkem mélyén: mi lesz az asszonnyal, ha eltűnök hirtelen? „Arcok emelkednek ki az óceán vizéből, olyan messze a parttól, hogy a legkitartóbb úszók sem jutnak el odáig. Arcok, ismerős alakzatok. Révek vagy zátonyok? Remegő kézzel próbálom a léket betömni, én, képzeletben már hajótörött.” *Bálnák a parton* kötet. Leemelem a polcról és a kandalló mellé kuporodom. Túléltem, itt vagyok. Közben a székek táncra perdülnek, a rádiós bemondó földrengést emleget. Laci bátyám, mit művelsz Te velünk?

BORIS BUCAN: ART (SHELL), 1972. Magántulajdon